ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (τέταρτο τμήμα)
της 8ης Μαρτίου 1995 *

Στην υπόθεση Τ-493/93,

Hansa-Fisch GmbH, εταιρία γερμανικού δικαίου, με έδρα την Schenefeld (Γερμανία), εκπροσωπούμενη, αρχικώς, από τον Heinrich-Werner Goltz, και, στη συνέχεια, από τον Rafael Barber-Llorente, αμφότεροι δικηγόροι Αμβούργου,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπουμένης από τους Thomas van Rijn και Ulrich Wölker, μέλη της νομικής της υπηρεσίας, με αντίκλητο στο Λουξεμβούργο τον Γεώργιο Κρεμλή, μέλος της νομικής υπηρεσίας, Centre Wagner, Kirchberg,

καθής,

που έχει ως αντικείμενο την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής με την οποία το εν λόγω κοινοτικό όργανο αρνήθηκε να διαβιβάσει στις μαροκινές αρχές, κατ' εφαρμογήν του παραρτήματος Ι της Συμφωνίας για τις σχέσεις

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

στον τομέα της θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου, όπως εγκρίθηκε με τους κανονισμούς (ΕΟΚ) 2054/88 και 3954/92 του Συμβουλίου, της 23ης Ιουνίου 1988 και της 19ης Δεκεμβρίου 1992 (αντίστοιχα ΕΕ L 181, σ. 1, και ΕΕ L 407, σ. 1), την αίτηση για έκδοση αδείας αλιείας που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ (τέταρτο τμήμα),

συγκείμενο από τους K. Lenaerts, Πρόεδρο, R. Schintgen και R. García-Valdecasas, δικαστές,

γραμματέας: H. Jung

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της προφορικής διαδικασίας της 30ής Νοεμβρίου 1994,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Νομικό πλαίσιο

1 Η Πράξη για τους όρους προσχωρήσεως του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας, που είναι συνημμένη στην Συνθήκη για την προσχώρηση του Βασιλείου της Ισπανίας και της Πορτογαλικής Δημοκρατίας στην

Ευρωπαϊκή Οικονομική Κοινότητα και υπογράφηκε στις 12 Ιουνίου 1985 (ΕΕ L 302, σ. 9, στο εξής «Πράξη Προσχωρήσεως»), προβλέπει στα άρθρα της 167 και 354, τα οποία είναι απολύτως όμοια:

1. Από την προσχώρηση, η διαχείριση των αλιευτικών συμφωνιών που έχει συνάψει το Βασίλειο της Ισπανίας με τρίτες χώρες διεξάγεται από την Κοινότητα.

2. Τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις που απορρέουν από τις συμφωνίες της παραγράφου 1 για το Βασίλειο της Ισπανίας δεν παραβλάπτονται κατά το χρονικό διάστημα κατά το οποίο οι διατάξεις των συμφωνιών αυτών διατηρούνται προσωρινά.

3. Μόλις καταστεί δυνατό, και σε κάθε περίπτωση πριν από τη λήξη των συμφωνιών της παραγράφου 1, το Συμβούλιο, με ειδική πλειοψηφία μετά από πρόταση της Επιτροπής, λαμβάνει τις κατάλληλες αποφάσεις για τη διατήρηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων που προκύπτουν από τις συμφωνίες αυτές, περιλαμβανομένης και της δυνατότητας παράτασης ορισμένων συμφωνιών για ανώτατο χρονικό διάστημα ενός έτους.

2 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 2054/88, της 23ης Ιουνίου 1988 (ΕΕ L 181, σ. 1, στο εξής «Συμφωνία ΕΟΚ-Μαρόκου»), το Συμβούλιο ενέκρινε τη σύναψη συμφωνίας όσον αφορά τις σχέσεις στον τομέα της θαλάσσιας αλιείας μεταξύ της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας και του Βασιλείου του Μαρόκου και θέσπισε διατάξεις για την εφαρμογή της.

3 Με τον κανονισμό (ΕΟΚ) 3954/92, της 19ης Δεκεμβρίου 1992 (ΕΕ L 407, σ. 1), το Συμβούλιο ενέκρινε τη σύναψη νέας Συμφωνίας έχουσας το ίδιο αντικείμενο. Η Συμφωνία αυτή προβλέπει, στο άρθρο της 8, παράγραφος 1, πρώτη φράση, ότι:

«Για την άσκηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων από κοινοτικά σκάφη στην αλιευτική ζώνη του Μαρόκου απαιτείται άδεια που εκδίδεται από τις αρχές του Βασιλείου του Μαρόκου μετά από αίτηση των αρμοδίων αρχών της Κοινότητας (...)»

Το σημείο Α.1. του παραρτήματός της Ι ορίζει ότι

«Οι αρμόδιες αρχές της Κοινότητας υποβάλλουν κάθε τρίμηνο στις αρμόδιες αρχές του Μαρόκου, μέσω της αντιπροσωπείας της Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων στο Μαρόκο, καταλόγους των σκαφών τα οποία ζητούν να ασκήσουν αλιευτικές δραστηριότητες εντός των ορίων που καθορίζονται ανά κατηγορία αλιείας στα τεχνικά δελτία που προσαρτώνται στο πρωτόκολλο (...)»

4 Οι επιχειρήσεις που υποβάλλουν αιτήσεις πρέπει να απευθύνονται στις αρχές του κράτους μέλους στη νομοθεσία του οποίου υπόκεινται (στη Γερμανία, το Bundesamt für Ernährung und Forstwirtschaft, στο εξής: Bundesamt), αρχές οι οποίες, αφού εξακριβώσουν ότι έχουν τηρηθεί οι τεχνικές προϋποθέσεις, διαβιβάζουν τις αιτήσεις στην Επιτροπή.

Το ιστορικό της προσφυγής

5 Η προσφεύγουσα είναι μια εταιρία η οποία έχει συσταθεί σύμφωνα με το γερμανικό δίκαιο και της οποίας οι δραστηριότητες συνίστανται, κυρίως, στην εκμετάλλευση αλιευτικών σκαφών. Η εν λόγω εταιρία είναι ιδιοκτήτρια του σκάφους «De Hoop» με το οποίο προτίθεται, στο πλαίσιο της Συμφωνίας ΕΟΚ-

Μαρόκου, να ασχοληθεί με την αλιεία με παραγάδι εντός της ζώνης αλιείας του Μαρόκου. Αυτός είναι ακριβώς ο λόγος για τον οποίο η εταιρία αυτή έχει υποβάλει διάφορες αιτήσεις εκδόσεως αδείας στην Επιτροπή μέσω του Bundesamt.

6 Λόγω υπερβάσεως της επιτρεπομένης χωρητικότητας, η Επιτροπή αρνήθηκε, δυνάμει του παραρτήματος Ι, να διαβιβάσει στις μαροκινές αρχές τις αιτήσεις που είχε υποβάλει η προσφεύγουσα προκειμένου για την έκδοση των αδειών που ήταν αναγκαίες για το πρώτο, δεύτερο και τέταρτο τρίμηνο του 1992. Αντιθέτως, η αίτηση για το πρώτο τρίμηνο του 1993 έγινε δεκτή, με ελαφρά υπέρβαση της χωρητικότητας κατόπιν δυσχερών διαπραγματεύσεων μεταξύ της Επιτροπής και των μαροκινών αρχών, πράγμα το οποίο ώθησε την προσφεύγουσα να τροποποιήσει τον εξοπλισμό του σκάφους «De Hoop» προκειμένου να συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις της αλιείας με παραγάδι κατά μήκος των ακτών του Μαρόκου.

7 Με έγγραφο της 28ης Δεκεμβρίου 1992, και στη συνέχεια με έγγραφο της 1ης Φεβρουαρίου 1993, η προσφεύγουσα υπέβαλε στο Bundesamt αίτηση για το δεύτερο τρίμηνο του 1993 η οποία και διαβιβάστηκε στην Επιτροπή.

8 Η Επιτροπή διαπραγματεύθηκε με τις μαροκινές αρχές και αυτήν την αίτηση της προσφεύγουσας για το τρίμηνο αυτό. Οι εν λόγω αρχές επισήμαναν ακόμα ότι για το εν λόγω σκάφος μπορούσε κατ' αρχήν να δοθεί σχετική άδεια, καίτοι κάτι τέτοιο θα συνεπαγόταν εκ νέου ελαφρά υπέρβαση της χωρητικότητας. Στη συνέχεια, οι μαροκινές αρχές επέμειναν στην αυστηρή τήρηση της χωρητικότητας. Αυτός είναι ακριβώς και ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή αρνήθηκε να περιλάβει την αίτηση για το σκάφος «De Hoop» στον κατάλογο των αιτήσεων για έκδοση αδείας που υποβλήθηκε στις μαροκινές αρχές για το δεύτερο τρίμηνο του 1993. Η άρνηση αυτή ανακοινώθηκε τηλεφωνικώς στον Fiedler, του Bundesamt, στις 7 Μαΐου 1993. Η σχετική απόφαση καθώς και η αιτιολογία της γνωστοποιήθηκαν στην προσφεύγουσα με τηλεομοιοτυπία της 12ης Μαΐου 1993.

9 Υπ' αυτές ακριβώς τις περιστάσεις, με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 13 Ιουλίου 1993, η προσφεύγουσα άσκησε την υπό κρίση προσφυγή. Το Πρωτοδικείο (τέταρτο τμήμα), αποφάσισε, κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, να προχωρήσει στην προφορική διαδικασία χωρίς προηγούμενη διεξαγωγή αποδείξεων. Κάλεσε, ωστόσο, τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως σε ορισμένες ερωτήσεις.

10 Με απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, ύστερα από την εκ μέρους των διαδίκων προφορική ανάπτυξη των παρατηρήσεών τους, η υπόθεση ανατέθηκε στο τέταρτο τριμελές τμήμα.

11 Με έγγραφο της 18ης Ιουλίου 1994, το Πρωτοδικείο απηύθυνε στο Συμβούλιο, δυνάμει του άρθρου 21, δεύτερο εδάφιο, του Πρωτοκόλλου περί του Οργανισμού (ΕΚ) του Δικαστηρίου, δύο ερωτήσεις σχετικά με την ερμηνεία των άρθρων 167, παράγραφος 3, και 354, παράγραφος 3, της Πράξεως Προσχωρήσεως.

12 Το Συμβούλιο απάντησε στις ερωτήσεις αυτές με έγγραφο της 30ής Σεπτεμβρίου 1994.

13 Η προφορική διαδικασία διεξήχθη στις 30 Νοεμβρίου 1994. Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικώς τις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου.

Τα αιτήματα των διαδίκων

14 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να ακυρώσει την απόφαση με την οποία η Επιτροπή αρνήθηκε να περιλάβει την αίτηση εκδόσεως αδείας αλιείας σχετικά με το σκάφος HF 751 «De Hoop» στον κατάλογο των αιτήσεων για έκδοση αδείας όσον αφορά την κατηγορία αλιευτικών σκαφών με παραγάδι, κατάλογο ο οποίος επρόκειτο να αποσταλεί στις μαροκινές αρχές στο πλαίσιο της Συμφωνίας ΕΟΚ-Μαρόκου.

Εξάλλου, με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να καταδικάσει την καθής στα δικαστικά έξοδα.

Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— να απορρίψει την προσφυγή·

— να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Λόγοι ακυρώσεως και κύρια επιχειρήματα

15 Προς στήριξη της προσφυγής της, η προσφεύγουσα προβάλλει δύο, κατ' ουσίαν, λόγους ακυρώσεως. Ο πρώτος αντλείται από την παράβαση του άρθρου 7 της Συνθήκης ΕΟΚ, κατά το μέτρο που, επ' ονόματι της αρχής της σχετικής σταθερότητας, η Επιτροπή ευνοεί τους Ισπανούς και Πορτογάλους αλιείς σε βάρος των αλιέων άλλων κρατών μελών της Κοινότητας. Ο δεύτερος λόγος στηρίζεται στην παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, κατά μέτρο που η καθής είχε διαβεβαιώσει την προσφεύγουσα ότι η αίτησή της θα περιλαμβανόταν στον κατάλογο που αποστέλλεται στις μαροκινές αρχές.

Πρώτος λόγος ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 7 της Συνθήκης

Επιχειρήματα των διαδίκων

16 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η άρνηση της Επιτροπής να υποβάλει στις αρμόδιες αρχές του Μαρόκου την αίτησή της για έκδοση αδείας αλιείας συνιστά παράβαση του άρθρου 7 της Συνθήκης, κατά το μέτρο που από την άρ-

νηση αυτή προκύπτει μια εισάγουσα δυσμενείς διακρίσεις πρακτική της Επιτροπής η οποία ευνοεί, όπως και η ίδια ομολογεί, τις αιτήσεις των Ισπανών και Πορτογάλων αλιέων σε βάρος των αιτήσεων αλιέων άλλων κρατών μελών.

17 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η δυσμενής αυτή διάκριση δεν βρίσκει έρεισμα ούτε στη Συμφωνία ΕΟΚ-Μαρόκου ούτε στην διακρατική συμφωνία σχετικά με την κατανομή της ποσοστώσεως αλιείας που έχει χορηγηθεί στην Κοινότητα βάσει της Συμφωνίας αυτής ούτε στην αρχή της σχετικής σταθερότητας. Εξ αυτού συνάγει, όπως υποστηρίζει με το υπόμνημά της απαντήσεως, ότι η προσβαλλομένη απόφαση στερείται νομικής βάσεως.

18 Συναφώς, η προσφεύγουσα επισημαίνει, πρώτον, ότι η Συμφωνία αλιείας ΕΟΚ-Μαρόκου όχι μόνο δεν προβλέπει δικαίωμα προτεραιότητας, όσον αφορά την έκδοση αδειών, στους αλιείς κρατών μελών που αλιεύουν, παραδοσιακώς, στα μαροκινά ύδατα, αλλά προβλέπει ότι τα δικαιώματα αλιείας έχει αποκτήσει η Κοινότητα έναντι οικονομικής αντιπαροχής ύψους 360 εκατομμυρίων ECU η οποία βαρύνει την Κοινότητα και όχι ορισμένα κράτη μέλη. Επομένως, των δικαιωμάτων αυτών πρέπει να απολαύουν οι αλιείς ολόκληρης της Κοινότητας.

19 Η προσφεύγουσα διατείνεται, δεύτερον, ότι δεν έχουν κατανεμηθεί με καμιά «διακρατική συμφωνία» οι αλιευτικές δυνατότητες που έχουν χορηγηθεί στην Κοινότητα μέσω της Συμφωνίας με το Μαρόκο και υποστηρίζει, με το υπόμνημά της απαντήσεως, ότι ούτε και το Συμβούλιο έχει κατανείμει τις δυνατότητες αυτές όπως του επέβαλλαν να πράξει τόσο το άρθρο 11 του κανονισμού (ΕΟΚ) 170/83 του Συμβουλίου, της 25ης Ιανουαρίου 1983, περί θεσπίσεως κοινοτικού καθεστώτος διατηρήσεως και διαχειρίσεως των αλιευτικών πόρων (ΕΕ L 24, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 170/83), όσο και το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο ii, του κανονισμού (ΕΟΚ) 3760/92 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1992, για τη θέσπιση κοινοτικού συστήματος για την αλιεία και την υδατοκαλλιέργεια (ΕΕ L 389, σ. 1, στο εξής: κανονισμός 3760/92). Η προσφεύγουσα φρονεί ότι η Επιτροπή δεν δικαιούνταν να υποκαταστήσει το Συμβούλιο προκειμένου να καθορίσει και να εφαρμόσει κριτήρια κατανομής των αλιευτικών δυνατοτήτων τα οποία και εισήγαγαν δυσμενείς εν προκειμένω διακρίσεις.

20 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει, τρίτον, ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να δικαιολογήσει τη συνιστώσα δυσμενείς διακρίσεις πρακτική της παραπέμποντας στην αρχή της σχετικής σταθερότητας που έχει καθιερωθεί με τους κανονισμούς 170/83 και 3760/92. Πράγματι, σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η αρχή αυτή

δεν έχει εφαρμογή στην κατανομή των αλιευτικών δυνατοτήτων που προκύπτει από συμφωνίες που έχουν συναφθεί με τρίτες χώρες, όπως το Μαρόκο, όσον αφορά τη ζώνη αλιείας των χωρών αυτών. Με το υπόμνημά της απαντήσεως, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου (αποφάσεις της 16ης Ιουνίου 1987, 46/86, Romkes, Συλλογή 1987, σ. 2671, και της 13ης Οκτωβρίου 1992, C-63/90 και C-67/90, Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5073), η αρχή αυτή σκοπεί αποκλειστικώς στο να προστατευθεί η κατανομή των δικαιωμάτων αλιείας που έχει γίνει μεταξύ των παλαιών κρατών μελών έναντι των αξιώσεων των νέων κρατών μελών όπως η Ισπανία και η Πορτογαλία.

21 Τέλος, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να στηρίξει την εισάγουσα δυσμενείς διακρίσεις πολιτική της ούτε στα άρθρα 167, παράγραφος 3 (όσον αφορά την Ισπανία), και 354, παράγραφος 3 (όσον αφορά την Πορτογαλία), της Πράξεως Προσχωρήσεως. Πράγματι, οι διατάξεις αυτές επέβαλαν αποκλειστικώς στο Συμβούλιο να εκδώσει «τις κατάλληλες αποφάσεις για τη διατήρηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων που προκύπτουν» από τις συμφωνίες που συνήφθησαν μεν από την Ισπανία και την Πορτογαλία πριν από την προσχώρησή τους, πλην όμως δεν προβλέπουν ποιος πρέπει να επωφεληθεί από τη διατήρηση αυτών των δραστηριοτήτων αλιείας. Το Συμβούλιο θα μπορούσε είτε να παρατείνει την ισχύ των συναφθεισών από την Ισπανία και την Πορτογαλία συμφωνιών είτε να συνάψει συμφωνία με το εν λόγω τρίτο κράτος. Σε περίπτωση που επιλέξει την πρώτη δυνατότητα, το Συμβούλιο διατηρεί για την Ισπανία και την Πορτογαλία το υφιστάμενο status quo όσον αφορά τόσο τα δικαιώματα όσο και τις υποχρεώσεις τους. Αντιθέτως, αν επιλέξει τη δεύτερη δυνατότητα, υποχρεούται μόνο να διατηρήσει τις αλιευτικές δραστηριότητες που προκύπτουν από τις συμφωνίες αυτές. Εν προκειμένω, το Συμβούλιο επέλεξε τη δεύτερη δυνατότητα συνάπτοντας νέα συμφωνία με το Μαρόκο. Αυτός είναι ακριβώς και ο λόγος για τον οποίο ήταν ελεύθερο να κατανείμει μεταξύ των διαφόρων κρατών μελών τις κατ' αυτόν τον τρόπο προσφερόμενες αλιευτικές δυνατότητες, εφόσον αυτά είναι που φέρουν, μέσω της Κοινότητας, τις οικονομικές επιβαρύνσεις που απορρέουν από τη Συμφωνία. Επομένως, η προσφεύγουσα θεωρεί ότι είναι αποφασιστικής εν προκειμένω σημασίας το γεγονός ότι η Συμφωνία ΕΟΚ-Μαρόκου αποτελεί νέα αυτόνομη συμφωνία και όχι παράταση της ισχύος των διμερών συμφωνιών που είχαν προηγουμένως συναφθεί από την Ισπανία και την Πορτογαλία.

22 Εξ αυτού η προσφεύγουσα συνάγει ότι οι διατάξεις της Πράξεως Προσχωρήσεως δεν μπορούν να δικαιολογήσουν την πέραν πάσης αμφιβολίας προτίμηση που επιδείχθηκε προς την Ισπανία και την Πορτογαλία κατά την κατανομή των αλιευτικών δραστηριοτήτων που προκύπτουν από τη Συμφωνία με το Μαρόκο.

23 Ισχυρίζεται ακόμη ότι η ανάλυσή της δεν καταλήγει σε νομικό κενό όσον αφορά τα κριτήρια κατανομής των αλιευτικών δυνατοτήτων που προκύπτουν από τη Συμφωνία ΕΟΚ-Μαρόκου. Η κατανομή αυτή πρέπει να γίνει βάσει των γενικών αρχών που απορρέουν από τους σχετικούς με την αλιευτική πολιτική κανονισμούς, όπως έχουν ερμηνευθεί από τη νομολογία του Δικαστηρίου (η προπαρατεθείσα απόφαση Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου). Σύμφωνα με την προσφεύγουσα, η Συμφωνία με το Μαρόκο «δημιουργεί (...) νέες αλιευτικές δυνατότητες που δεν καλύπτονταν προηγουμένως από την κοινή αλιευτική πολιτική», κατά την έννοια του άρθρου 8, παράγραφος 4, στοιχείο iii, του κανονισμού 3760/92. Εξ αυτού συνάγει ότι στο Συμβούλιο εναπέκειτο, αποφαινόμενο με ειδική πλειοψηφία και κατόπιν προτάσεως της Επιτροπής, να καθορίσει τις μεθόδους κατανομής, λαμβάνοντας υπόψη τα συμφέροντα όλων των κρατών μελών. Σύμφωνα με την εν λόγω εταιρία, με την επίδειξη από την Επιτροπή μιας πέραν πάσης αμφιβολίας προτιμήσεως προς την Ισπανία και την Πορτογαλία κατά την κατανομή των νέων αλιευτικών δυνατοτήτων που παρέχει η Συμφωνία με το Μαρόκο δεν λαμβάνεται υπόψη το συμφέρον όλων των κρατών μελών.

24 Η Επιτροπή δέχθηκε ευθύς εξαρχής να περιλαμβάνονται κατά προτεραιότητα, και επομένως — ενόψει του αριθμού των υποβληθεισών από τις χώρες αυτές αιτήσεων — στη μεγίστη τους πλειονότητα, τα ισπανικά και πορτογαλικά σκάφη στους καταλόγους που διαβιβάζει στις μαροκινές αρχές δυνάμει της Συμφωνίας ΕΟΚ-Μαρόκου.

25 Το εν λόγω κοινοτικό όργανο ισχυρίζεται ότι υποχρεούται προς τούτο, αφενός, από το άρθρο 167, παράγραφος 3 (όσον αφορά την Ισπανία), και 354, παράγραφος 3 (όσον αφορά την Πορτογαλία), της Πράξεως Προσχωρήσεως και, αφετέρου, από τα άρθρα 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 170/83 και 8, παράγραφος 4, στοιχείο ii, του κανονισμού 3760/92, διατάξεις οι οποίες καθιερώνουν την αρχή της σχετικής σταθερότητας.

26 Όσον αφορά τα άρθρα 167, παράγραφος 3, και 354, παράγραφος 3, της Πράξεως Προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, η Επιτροπή διατείνεται ότι, όπως προκύπτει από την οικονομία των διατάξεων αυτών και ιδίως από τη σύγκριση μεταξύ των παραγράφων τους 1 και 2, αφενός, και 3, αφετέρου, η περιλαμβανόμενη στην παράγραφο 3 αναφορά σχετικά με τη «διατήρηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων που προκύπτουν από τις συμφωνίες αυτές» πρέπει να εφαρμόζεται μόνο για τον χρόνο που έπεται του οριστικού τερματισμού της ισχύος των δυμερών συμφωνιών που έχουν συναφθεί μεταξύ

της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, αφενός, και τρίτων κρατών, αφετέρου, και ότι αυτή η «διατήρηση» δεν μπορεί παρά να ευνοεί την Ισπανία και την Πορτογαλία. Πράγματι, πρόκειται για τις «δικές τους» συμφωνίες αλιείας, δηλαδή αυτές τις οποίες έχουν «προσφέρει» στην Κοινότητα και δεν μπορούν πλέον να εξακολουθούν να ισχύουν διμερώς κατόπιν της μεταβιβάσεως της αρμοδιότητας αυτής στην Κοινότητα. Έτσι, αυτή η «απώλεια» πρέπει να αντισταθμιστεί από την «διατήρηση» των αλιευτικών δραστηριοτήτων των ισπανικών και πορτογαλικών σκαφών. Αυτή η ερμηνεία της Πράξεως Προσχωρήσεως επιρρωνύεται από την «κοινή δήλωση για τις αλιευτικές σχέσεις με τις τρίτες χώρες» που είναι συνημμένη στην Πράξη Προσχωρήσεως και αναφέρεται στους «προσανατολισμούς» που μνημονεύονται στα εσωτερικά έγγραφα διαπραγματεύσεων υπ' αριθ. 305 (Ε) της 2ας Μαΐου 1985 (όσον αφορά την Ισπανία) και 259 (Ρ) της 7ης Μαΐου 1985 (όσον αφορά την Πορτογαλία).

27 Ως προς τους κανονισμούς, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι οδηγούν στο ίδιο με την Πράξη Προσχωρήσεως αποτέλεσμα. Το άρθρο 4, παράγραφος 1, του κανονισμού 170/83 και το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο ii, του κανονισμού 3760/92 διευκρινίζουν ότι οι αλιευτικές δυνατότητες κατανέμονται «μεταξύ κρατών μελών με τρόπο που να εξασφαλίζει για κάθε κράτος μέλος σχετική σταθερότητα των αλιευτικών δραστηριοτήτων για κάθε συγκεκριμένο απόθεμα». Επομένως, οι εν λόγω διατάξεις απαιτούν από την Επιτροπή να διατηρήσει τις αλιευτικές δραστηριότητες των Ισπανών και Πορτογάλων αλιέων που προκύπτουν από τις διμερείς συμφωνίες που έχουν συναφθεί από τα οικεία κράτη μέλη με το Μαρόκο και «προσφερθεί» στην Κοινότητα.

28 Η Επιτροπή θεωρεί ότι τα πλεονεκτήματα που προκύπτουν για τους Ισπανούς και Πορτογάλους αλιείς από την αρχή της σχετικής σταθερότητας που απορρέει τόσο από το άρθρο 167, παράγραφος 3, ή το άρθρο 354, παράγραφος 3, της Πράξεως Προσχωρήσεως όσο και από το άρθρο 4 του κανονισμού 170/83 και το άρθρο 8, παράγραφος 4, στοιχείο ii του κανονισμού 3760/92 αποτελούν, στην πραγματικότητα, αντίβαρο για τα μειονεκτήματα που προκύπτουν γι'αυτούς από την αρχή αυτή που τους αποκλείει την πρόσβαση σε ορισμένες κοινοτικές αλιευτικές ποσοστώσεις.

29 Τέλος, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, κατά το μέτρο που η επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας αναφέρεται στην έλλειψη νομικής βάσεως της προσβαλλομένης αποφάσεως, αναφέρεται σε νέο ισχυρισμό κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο οποίος πρέπει να κηρυχθεί απαράδεκτος δεδομένου ότι προβλήθηκε, για πρώτη φορά, με το υπόμνημα απαντήσεως.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

30 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι το τεθέν στο πλαίσιο της υπό κρίση διαφοράς πρόβλημα ανάγεται στο αν η παράγραφος 3 των άρθρων 167 και 354 της Πράξεως Προσχωρήσεως της Ισπανίας και της Πορτογαλίας, κατά το μέτρο που αναφέρεται στη «διατήρηση των αλιευτικών δραστηριοτήτων που προκύπτουν από τις συμφωνίες (...) (της παραγράφου 1)», δικαιολογεί, ενόψει του άρθρου 7 της Συνθήκης, μια πρακτική της Επιτροπής σύμφωνα με την οποία το κοινοτικό αυτό όργανο σημειώνει κατά προτεραιότητα τις αιτήσεις εκδόσεως αδείας αλιείας που υποβάλλονται από τους Ισπανούς και Πορτογάλους αλιείς στους καταλόγους που διαβιβάζει στις μαροκινές αρχές δυνάμει του σημείου Α.1. του παραρτήματος Ι της Συμφωνίας ΕΟΚ-Μαρόκου.

31 Πρέπει, προκαταρκτικώς, να παρατηρηθεί ότι, εν προκειμένω, η αιτίαση της προσφεύγουσας αφορά αποκλειστικώς το γεγονός ότι αυτή έχει βρεθεί σε δυσμενή μοίρα σε σχέση με τους Ισπανούς και Πορτογάλους αλιείς και, επομένως, η αιτίαση αυτή ουδεμία έχει σχέση με το ότι η εταιρία αυτή βρέθηκε σε δυσμενή μοίρα σε σχέση με αλιείς που δεν ήταν ούτε Ισπανοί ούτε Πορτογάλοι.

32 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, για την επίλυση του επιμάχου ζητήματος, τα άρθρα 167, παράγραφος 3, και 354, παράγραφος 3, της Πράξεως Προσχωρήσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 1) πρέπει να ερμηνευθούν υπό το φως των λοιπών διατάξεων των κεφαλαίων στα οποία ανήκουν καθώς και των προπαρασκευαστικών εργασιών που προηγήθηκαν της καταρτίσεως των επιμάχων διατάξεων.

33 Αυτό που χρήζει ερμηνείας είναι η έκφραση «αλιευτικές δραστηριότητες» που απορρέουν από τις συμφωνίες περί αλιείας που είχαν συναφθεί από την Ισπανία και την Πορτογαλία, πριν από την προσχώρησή τους, με τρίτες χώρες. Πρέπει κατ' αρχάς να σημειωθεί ότι η έκφραση «αλιευτικές δραστηριότητες» — ή ισοδύναμες εκφράσεις σε ορισμένες γλωσσικές αποδόσεις — επαναλαμβάνεται συχνά στα διάφορα κεφάλαια της Πράξεως Προσχωρήσεως και στον κανονισμό 3760/92. Η έκφραση αυτή χρησιμοποιείται προς υπόδειξη δραστηριοτήτων που ήδη ασκούνται από υπηκόους δεδομένου κράτους μέλους.

34 Το Πρωτοδικείο κρίνει ότι, αν οι συντάκτες της Πράξεως Προσχωρήσεως είχαν θελήσει να επιβάλουν στο Συμβούλιο, όπως υποστηρίζει η προσφεύγουσα, την υποχρέωση να διατηρήσει, προς όφελος του συνόλου της Κοινότητας, τις αλιευτικές δυνατότητες που απέρρεαν από τις εν λόγω συμφωνίες, θα είχαν χρησιμοποιήσει την έκφραση «αλιευτικές δυνατότητες», όπως έπραξαν στα άρθρα 161, παράγραφος 4, και 349, παράγραφοι 2 και 3. Πράγματι, από την τελευταία αυτή διάταξη σαφώς προκύπτει η διάκριση που υφίσταται μεταξύ των αλιευτικών δυνατοτήτων και των αλιευτικών δραστηριοτήτων, καθώς επιτρέπεται στο Συμβούλιο να προσδιορίζει τις «αλιευτικές δυνατότητες» και τον αριθμό των σκαφών που τους επιτρέπεται να τις ασκούν με βάση την «υφιστάμενη κατάσταση των αλιευτικών δραστηριοτήτων», πράγμα από το οποίο καταφαίνεται ότι οι αλιευτικές δραστηριότητες είναι το αποτέλεσμα της εκμεταλλεύσεως των αλιευτικών δυνατοτήτων από εξατομικεύσιμα σκάφη.

35 Το βάσιμο της ερμηνείας αυτής ενισχύεται από τις προπαρασκευαστικές εργασίες της Πράξεως Προσχωρήσεως, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνονται, υπό τον τίτλο «Διμερείς σχέσεις, συμφωνίες περί αλιείας που έχουν υπογραφεί από την Ισπανία [και την Πορτογαλία]»:

«ii) Η Συνδιάσκεψη έλαβε υπόψη τους προσανατολισμούς βάσει των οποίων ενεργεί η Κοινότητα στο πλαίσιο των σχετικών με την αλιεία διεθνών σχέσεων:

— προσπάθεια για τη διατήρηση των δικαιωμάτων αλιείας που έχουν κτηθεί στο πλαίσιο των διεθνών συμφωνιών περί αλιείας που είχαν προηγουμένως συναφθεί από τα κράτη μέλη ή την Κοινότητα, περί της αποκαταστάσεως των αλιευτικών δραστηριοτήτων της Κοινότητας καθώς και περί της κτήσεως νέων δικαιωμάτων προσβάσεως για την αύξηση των συνολικών αλιευτικών δυνατοτήτων των κοινοτικών πλοίων. Επομένως, η Κοινότητα θα κινηθεί σύμφωνα με αυτές τις κατευθυντήριες γραμμές *για τη διατήρηση της δραστηριότητας των ισπανικών (πορτογαλικών) σκαφών και θα παράσχει στις τρίτες χώρες την ενδεδειγμένη αντιπαροχή*·

— τήρηση της σχετικής σταθερότητας των αλιευτικών δραστηριοτήτων.»

36 Αυτή η ανάλυση του αντιστοίχου περιεχομένου των εκφράσεων «αλιευτικές δραστηριότητες» και «αλιευτικές δυνατότητες» στην Πράξη Προσχωρήσεως

επιρρωνύεται από την ανάλυση της χρήσεως των εκφράσεων αυτών ή ισοδυνάμων εκφράσεων στις γλωσσικές αποδόσεις του κανονισμού 3760/92, συγκεκριμένα, στο άρθρο του 8, παράγραφος 4, σημείο ii, όπου διασαφηνίζεται ότι οι «αλιευτικές δυνατότητες» κατανέμονται μεταξύ των κρατών μελών κατά τρόπον ώστε να διασφαλίζεται η σχετική σταθερότητα των «αλιευτικών δραστηριοτήτων» κάθε κράτους μέλους για κάθε συγκεκριμένο απόθεμα.

37 Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι τα άρθρα 167, παράγραφος 3, και 354, παράγραφος 3, της Πράξεως Προσχωρήσεως, κατά το μέτρο που αναφέρονται στις αλιευτικές δραστηριότητες, επιβάλλουν στο Συμβούλιο να διατηρήσει τις αλιευτικές δραστηριότητες που ασκούσαν η Ισπανία και η Πορτογαλία βάσει των συμφωνιών περί αλιείας που είχαν συνάψει πριν από την προσχώρησή τους στις Κοινότητες.

38 Επομένως, δεδομένου ότι η έκφραση «αλιευτικές δραστηριότητες» που χρησιμοποιείται στα άρθρα 167, παράγραφος 3, και 354, παράγραφος 3, της Πράξεως Προσχωρήσεως αναφέρεται στις δραστηριότητες των Ισπανών και Πορτογάλων αλιέων που επιτρέπονταν βάσει των διμερών συμφωνιών που είχαν συναφθεί από τη Ισπανία και την Πορτογαλία πριν από την προσχώρησή τους, ορθώς δόθηκε στους αλιείς αυτούς προτεραιότητα όσον αφορά τη διαβίβαση των αιτήσεών τους για έκδοση αδειών αλιείας από τις μαροκινές αρχές, και τούτο εφόσον δεν υποστηρίχθηκε ότι η Συμφωνία ΕΟΚ-Μαρόκου δημιούργησε αλιευτικές δυνατότητες υπερβαίνουσες εκείνες των οποίων οι Ισπανοί και Πορτογάλοι αλιείς έκαναν χρήση βάσει των διμερών συμφωνιών που μνημονεύονται στην παράγραφο 1 των άρθρων 167 και 354 της Πράξεως Προσχωρήσεως. Εξ αυτού επίσης έπεται ότι η Επιτροπή δικαιούνταν να χρησιμοποιήσει, βάσει των άρθρων 167 και 354 της Πράξεως Προσχωρήσεως, το κριτήριο κατανομής που η προσφεύγουσα προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δεν το έχει θεσπίσει.

39 Η προσφεύγουσα δεν μπορεί να υποστηρίζει ότι η λύση αυτή παραβιάζει την αρχή της απαγορεύσεως των διακρίσεων για λόγους ιθαγενείας που θέτει το άρθρο 7 της Συνθήκης. Πράγματι, όπως προκύπτει από τη νομολογία του Δικαστηρίου (βλ., κυρίως, την προαναφερθείσα απόφαση Romkes, σκέψη 23, καθώς και τις αποφάσεις της 13ης Οκτωβρίου 1992, δηλαδή η προαναφερθείσα απόφαση Πορτογαλία και Ισπανία κατά Συμβουλίου, σκέψεις 43 και 44, η απόφαση C-71/90, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5175, σκέψεις 28 και 29, καθώς και η απόφαση C-73/90, Ισπανία κατά Συμβουλίου, Συλλογή 1992, σ. I-5191, σκέψεις 34 και 35), πρέπει να θεωρηθεί ότι οι αλιείς που δεν ασκούσαν αλιευτικές δραστηριότητες σε συγκεκριμένη ζώνη δεν βρίσκονταν

στην ίδια κατάσταση με αυτούς που ασκούσαν τέτοιες δραστηριότητες στις ζώνες αυτές και ότι αυτή η διαφοροποίηση μπορεί να δικαιολογήσει το γεγονός ότι μόνον οι τελευταίοι αλιείς δικαιούνται να αλιεύουν στις εν λόγω ζώνες. Επομένως, οι επιταγές της Πράξεως Προσχωρήσεως συμπίπτουν με αυτές της αρχής της ίσης μεταχειρίσεως, δεδομένου ότι το ισχύον κριτήριο διακρίσεως επιβάλλεται από την παράγραφο 3 των άρθρων 167 και 354 της Πράξεως Προσχωρήσεως.

40 Πρέπει επίσης να προστεθεί ότι το συμπέρασμα αυτό δεν κλονίζεται από το γεγονός ότι τούτο έχει ως αποτέλεσμα να χρηματοδοτείται από ολόκληρη την Κοινότητα η Συμφωνία ΕΟΚ-Μαρόκου, από την οποία επωφελούνται, κατά προτεραιότητα, οι Ισπανοί και Πορτογάλοι αλιείς. Πράγματι, η χρηματοδότηση των διαφόρων τομέων της κοινοτικής πολιτικής όπου τίθενται σε εφαρμογή τα άρθρα 2 και 3 της Συνθήκης ΕΟΚ είναι το αποτέλεσμα επιλογών που απεικονίζονται στον προϋπολογισμό της Κοινότητας. Εφόσον δεν έχει διαπιστωθεί οποιαδήποτε παραβίαση της αρχής της ισότητας, ο ιδιώτης δεν μπορεί να αντλήσει επιχείρημα από τον τρόπο κατά τον οποίο η Κοινότητα διαθέτει τα κεφάλαια του προϋπολογισμού της.

41 Όσον αφορά τον λόγο που αντλείται, στο υπόμνημα απαντήσεως, από την έλλειψη νομικής βάσεως, πρέπει να σημειωθεί ότι πρόκειται για νέο ισχυρισμό κατά την έννοια του άρθρου 48, παράγραφος 2, του κανονισμού διαδικασίας του Πρωτοδικείου, ο οποίος και πρέπει, κατά συνέπεια, να κηρυχθεί απαράδεκτος.

42 Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο κρίνει ότι ο λόγος αυτός δεν είναι βάσιμος. Πράγματι, εφόσον τα κριτήρια επιλογής των αιτήσεων που διαβιβάζονται στις μαροκινές αρχές από τις αρμόδιες αρχές της Κοινότητας, κριτήρια που προσδιορίζονται από τα άρθρα 167 και 354 της Πράξεως Προσχωρήσεως, δεν άφηναν κανένα περιθώριο εκτιμήσεως στην αρμόδια κοινοτική αρχή, η αρμοδιότητα της συγκεκριμένης επιλογής ανήκε, δυνάμει του άρθρου 155 της Συνθήκης ΕΟΚ, στην Επιτροπή.

43 Από τα προεκτεθέντα προκύπτει ότι ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

Δεύτερος λόγος: παραβίαση της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης

Επιχειρήματα των διαδίκων

44 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή, αρνούμενη να διαβιβάσει στις μαροκινές αρχές την αίτησή της για έκδοση αδείας, και τούτο παρά το γεγονός ότι ένας υπάλληλος της Επιτροπής είχε δηλώσει στο Bundesamt ότι της είχε χορηγηθεί άδεια, η Επιτροπή παραβίασε την αρχή της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης.

45 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι είχε κάθε λόγο να παράσχει πίστη σ' αυτήν την «προφορική διαβεβαίωση», εφόσον προερχόταν από τον υπάλληλο που την είχε πληροφορήσει σχετικά με τη χορήγηση αδείας όσον αφορά το προηγούμενο τρίμηνο. Η Επιτροπή δεν μπορεί να κρύβεται πίσω από την έλλειψη εξουσιοδοτήσεως του εν λόγω υπαλλήλου να τη δεσμεύει, εφόσον το μόνο ασκούν επιρροή ζήτημα είναι το αν η δήλωση του εν λόγω υπαλλήλου δημιούργησε ή όχι μια κατάσταση δικαιολογημένης εμπιστοσύνης βάσει της οποίας η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να φερθεί στην προσφεύγουσα ως εάν να της είχε πράγματι χορηγηθεί η άδεια αλιείας.

46 Η Επιτροπή αμφισβητεί ότι μπορεί ένας υπάλληλός της να προέβη στη δήλωση που του αποδίδει η προσφεύγουσα, έστω και αν παραδέχεται ότι είναι δυνατό να συνέταξε αυτός μια ενδιάμεση έκθεση σχετική με την κατάσταση των διαπραγματεύσεων με το Μαρόκο, το οποίο, κατά το χρονικό εκείνο σημείο, τηρούσε μια ευνοϊκή στάση. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο ισχυρίζεται ότι, εν πάση περιπτώσει, η δήλωση ενός υπαλλήλου του δεν μπορεί σε καμιά περίπτωση να θεωρηθεί ως εκ μέρους του δέσμευση, εφόσον η δήλωση αυτή αφορά το παρελθόν και προέρχεται από υπάλληλο που δεν ήταν εξουσιοδοτημένος ούτε να μιλήσει επ' ονόματι της Επιτροπής ούτε να τη δεσμεύσει.

47 Τέλος, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, έστω και αν θεωρηθούν τα προβαλλόμενα από την προσφεύγουσα γεγονότα ως αποδεδειγμένα, το μόνο που μπορεί να της προσαφθεί είναι το ότι έδωσε στην προσφεύγουσα μια λανθασμένη πληροφορία. Βεβαίως, αναγνωρίζει ότι μια τέτοια ενέργεια είναι δυνατόν, υπό ορι-

σμένες περιστάσεις, να προξενήσει ζημία συνεπαγόμενη υποχρέωση αποκαταστάσεως και μάλιστα να δημιουργήσει στοιχείο θεμελιώνον την ύπαρξη δικαιολογημένης εμπιστοσύνης. Όμως επισημαίνει ότι, εν προκειμένω, δεν έχουν υποβληθεί στο Πρωτοδικείο αιτήματα αποζημιώσεως, πράγμα που και η προσφεύγουσα δέχεται, και ότι η εν λόγω εταιρία δεν απέδειξε ότι η εμπιστοσύνη της ήταν πράγματι άξια προστασίας κατά τον άλφα ή βήτα τρόπο. Το εν λόγω κοινοτικό όργανο προσθέτει ότι, εν πάση περιπτώσει, έστω και αν ακόμη δόθηκε στην προσφεύγουσα, στις 17 ή στις 27 Απριλίου 1993, μια εσφαλμένη πληροφορία, το λάθος αυτό έχει διορθωθεί ήδη από τις 5 Μαΐου 1993, δηλαδή πριν από την έναρξη ισχύος, στις 15 Μαΐου 1993, της ζητηθείσας αδείας.

Η εκτίμηση του Πρωτοδικείου

48 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι προσάπτεται στην Επιτροπή ότι έδωσε στην προσφεύγουσα εσφαλμένη πληροφορία σχετική με το ότι της είχε χορηγηθεί άδεια και όχι ότι δεσμεύθηκε να της χορηγήσει άδεια ή να διαβιβάσει το αίτημά της στις μαροκινές αρχές.

49 Ελλείψει αναλήψεως δεσμεύσεως από την Επιτροπή ως προς τις μελλοντικές της ενέργειες έναντι της προσφεύγουσας, δεν τίθεται ζήτημα παραβιάσεως της αρχής της προστασίας της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης η οποία θα υποχρέωνε την Επιτροπή να «επιφυλάξει στην προσφεύγουσα τη μεταχείριση που αυτή θα δικαιούνταν αν της είχε πράγματι χορηγηθεί η άδεια αλιείας», όπως αυτή διατείνεται.

50 Κατά τα λοιπά, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα δεν ισχυρίζεται ότι ωθήθηκε, βάσει των πληροφοριών που της δόθηκαν από τον υπάλληλο της Επιτροπής, στη λήψη αποφάσεων οι οποίες αποδείχθηκαν επιζήμιες.

51 Επομένως, ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως πρέπει να απορριφθεί.

52 Από το σύνολο των προεκτεθέντων προκύπτει ότι η προσφυγή πρέπει να απορριφθεί.

Επί των δικαστικών εξόδων

53 Σύμφωνα με το άρθρο 87, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα δικαστικά έξοδα. Δεδομένου ότι η προσφεύγουσα ηττήθηκε πρέπει να γίνουν δεκτά τα αιτήματα της Επιτροπής και να καταδικαστεί αυτή στα δικαστικά έξοδα.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (τέταρτο τμήμα)

αποφασίζει:

1) Απορρίπτει την προσφυγή.

2) Καταδικάζει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Lenaerts Schintgen García-Valdecasas

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 8 Μαρτίου 1995.

Ο Γραμματέας Ο Πρόεδρος

H. Jung K. Lenaerts